

kraaien zwart zijn en het gras groen is,³⁴) zoo doet de zonde altijd en overal deze zelfde dingen. Zij verblindt ons, zoodat wij ons onze ware verhouding tot Christus, die immers met Zijn wereldwil in ons leeft, niet bewust zijn. Zij bindt ons in angst aan onszelf, zoodat wij voor alles en ieder bevreesd zijn. Zij vernietigvuldigt zich, omdat op de eerste zonde altijd noodwendig een tweede volgt. Zij doodt ons, d.w.z. zij maakt ons doof en ongevoelig, om Gods stem te hooren.³⁵) En in en door dit alles bewerkt zij, dat wij onze juiste plaats in het wereldgeheel niet innemen en de goddelijke wereldwil bij ons niet doorstromen kan. En omdat wij door onze gezwellenheid de doorstroming van den goddelijken wereldwil belemmeren, ontstaan allereerst bij ons zelf allerlei psychische storingen en verstoppingen en kramen, zooals de angst in haar velerlei gedaanten, minderwaardigheidsgevoel, eergierigheid, heerschzucht, verkwisting, gierigheid en dergelijke; en houden wij voorts de groote wereldrevolutie tegen.³⁶) In plaats van dat wij het groeiproces vooruit brengen, zetten wij het achteruit. Een zondaar is als een eel in het menschelek lichaam, die weigert mee te groeien. En zonde is de kan-ker van het geestelijke leven.³⁷) Zij is alles wat ons van God en onzen naaste verwijderd, zoodat wij achter hoge muren zoowel van Hem als van hen gescheiden zijn en in den grooten wereldloop niet behoorlijk in 't gelid mee-marcheeren.³⁸)

In dit zondaarsbestaan komt geen verandering dan door een daad van onzen wil. Men kan er over verschillen of wij nog voor 50 pCt. of 10 pCt. of maar nauwelijks voor 1 pCt. wilsvrijheid hebben. Dit zal ook wel bij de verschillende menschen verschillend zijn. Doch wils-vrijheid bezit ieder nog. Anders zouden wij geen zedelijke, verantwoorde-lijke personen zooals God zijn.³⁹)

Doch wat wij bezitten moet ook in actie gezet. Al is het waar, dat alleen Gods Geest iemand kan bekeeren, toch moeten wij zelf meewerken door ons voor dezen invloed open te stellen en onze bekeering voor te bereiden door de daad der overgave.⁴⁰)

Nergens geschiedt dit beter dan bij het kruis van Christus. Daar, waar Hij, die de Heer was, Zijn laatste, ja Zijn allerlaatste weggaf — daar ontdek ik pas recht, hoe dik mijn Ik is, en daar rijst de begeerte, Hem gelijk te wezen.⁴¹) En dit brengt de beslissing. De goede begeerte en de betere wil winnen het van de slechtere. Met een forschen greep grijpen wij heel ons innerlijk leven samen en geven het geheel, als een eenheid, onvoorwaardelijk over aan den wil van onzen Schep- per.

Wij geven ons zelf dan niet weg; want wat wij weggeven, zijn wij kwijt, en dit zou slechts negatieve resultaten opleveren. Maar wij geven ons over; wat insluit dat wij ons positief offeren, en dat er iemand is, die ons in ontvangst wil nemen en ons straks weer aan ons zelf teruggeven zal.⁴²) Met diepe liefde en de volle gave van ons hart geven wij ons zelf over in de handen van Hem, van Wien wij alles hebben ontvangen, om voortaan in alles ons te laten leiden door Zijn Geest.⁴³) Wij voegen onze persoonlijkheid weer in den wil of het wereldplan Gods in. Wij aanvaarden Gods plan met ons leven en stellen ons volkomen open voor Zijn wil.⁴⁴) Wij bewerken, dat de meta-fysika, de wereldwil Gods, die achter (meta) ons natuurlijk bestaan (fysika) stond, weer doorgaat en bij ons tot openbaring komt.⁴⁵)

En op hetzelfde moment, dat wij ons aldus over-geven, worden God en wij met elkander ver- zoend.⁴⁶) Aan den voet van het kruis wordt het vredesverdrag geteekend.⁴⁷) Wij ontvangen ver- geving. Niet, dat wij in Roomschen zin een aflaat krijgen,⁴⁸) of dat ons onze schuld kwijtschol- den wordt. Maar de scheidingswand valt weg. Alles, wat ons van God en onzen naaste verwij- derd hield, stort ineen.⁴⁹) De goddelijke wereldwil kan weer doorstromen bij ons.

En uit deze wildaad der overgave van ons als wortel, komt tegelijk als vrucht een gemoeds- aandoening of gevoels-ervaring op.⁵⁰) Een tot nog toe ongeken- de vreugde doorstroomt ons, die, nader beschouwd, uit deze drie elementen bestaat: een vaste overtuiging van de werkelijkheid van Gods antwoord op ons roepen; een gevoel der alge- heele bevrijding van de gedeeldheid in onze per-

soonlijkheid en een gevoel van scheppende kracht, om ander levens even gelukkig te maken als het onze.⁵¹) De innerlijke gedeeldheid is opgeheven. De chaos in een kosmos veranderd. Onze wil werd wedergeboren. Uit een gebroken, vereenzaamd be- staan zijn wij tot een nieuw leven ingegaan.

E. D. KRAAN.

51) Begbie, t.a.p. 21.

UIT DE SCHRIFT

Paulus' begeerte, dat de Heere Jezus gedurende Zijn leven weerkomt.

Want ook wij, die in dezen tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde; nademaal wij niet willen ontkleed, maar overkleed worden, opdat het sterfelijke van het leven verslonden worde. 2 Cor. 5:4.

Een der verwijten, die de Corinthiërs Paulus naar het hoofd slingeren, is, dat hij zoo zwak en nielig is naar het lichaam, en dat verwijt wordt door den apostel aanvaard. Hij geeft toe, dat zijn uitwendige mensch verdorven wordt, maar, voegt hij er roemend aan toe, de inwendige mensch wordt vernieuwd van dag tot dag, en men moet toch niet aanmerken, die dingen, die men ziet en die tijdelijk zijn, maar de dingen, die men niet ziet en eeuwig zijn. Mag dan het aardse huis dezes tabernakels — hij vergelijkt zijn lichaam dus met een tabernakel, een tent, beeld van vergankelijk- heid — gebroken worden, hij ontvangt een ge- bouw van God, niet met handen gemaakt, maar eeuwig in den hemel; hij zal immers het lichaam hebben, onverderfelijk en onsterfelijk tot in eeuwigheid, omdat het gelijkvormig gemaakt is aan het heerlijk lichaam van Christus.

Dat is zijn vreugde, als hij ziet, dat zijn lichaam verouderd, dat hij steeds zwakker wordt, dat hij steeds minder arbeiden kan voor Christus' rijk. Alleen maar: die vreugde wordt vermengd met een bittere droefheid. Hij zucht zoovaak bij die vreugde, als hij denkt aan de mogelijkheid, dat de weg tot dat eeuwig gebouw wel eens kon zijn een weg via het graf.

Hij zucht: het kon toch gebeuren, dat hij door den dood ontkleed zal worden, dat hij naakt be- vonden zou worden. Wat zou dat erg zijn? Dan zou zijn lichaam verteerd worden door de macht des doods, zijn lichaam, dat hij toch als een heer- lijke gave van God had ontvangen. En hij zou door zijn dood losgemaakt worden van alles, wat hij in zijn leven had ontvangen: hij zou zich los moeten maken van zijn arbeid, van zijn vrienden, van zijn familie, van Gods schepping, alle levens- verbanden zouden ophouden. En hij zou wel bij den Heere Jezus komen, wat hem zeer verre het beste is (Fil. 1:23), maar hij zou daar incompleet zijn, zonder lichaam, hij zou daar naakt bevonden worden. Het zou hem bij den Heere Jezus dus wel heerlijk zijn, en hij zou ook wel, ziende, dat Zijn Heere vleesch had, vast zijn in de hoop op de verlossing des lichaams, maar hij zucht toch, be- zwaard zijnde, want bij alle heerlijkheid, die hij bij zijn Heiland ontvangen zou na zijn dood, hij is daar toch ontkleed, naakt. Kon hij maar op een andere wijze tot zijn eeuwig gebouw geraken! Kwam de Heere Jezus maar gedurende zijn leven weer! Dan zou hij overkleed kunnen worden: hij behield, wat hij had, maar als een kleed zou er over geworpen worden het gebouw Gods, niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen. Dan werd de vergankelijkheid van zijn lichaam op veel heerlijker wijze teniet gedaan: immers in één punt des tijds zou het veranderd worden, en onsterfelijkheid en onverderfelijkheid aandoen, het sterfelijke van dit leven werd toch verslonden. Zoo verstaan wij zijn woord: want ook wij, die in dezen tabernakel zijn, wier uitwendige lichamen dus verdorven worden, zuchten, bezwaard zijnde, nademaal wij niet willen ontkleed, maar overkleed worden, opdat het sterfelijke van het leven ver- slonden worde.

Paulus veronderstelt, dat met hem zoo spreken zijn mede-geloovigen in Jezus Christus — hij heeft het immers over „wij”. — Heeft hij dan gelijk, voor zoover ons betreft? Begeeren ook wij, dat de Heere Jezus terugkeert gedurende ons leven o.a. om deze reden, dat wij niet ontkleed, maar over- kleed willen worden? Dan moeten wij allereerst staan in het vaste geloof, dat die komst ons tot heil is, want die komst kan ook beteekenen schrik- kelijke duisternis: de goddeloozen ontvangen im- mers ook hun lichaam terug, maar een lichaam tot afgrijzen, een lichaam, dat eeuwig zal sterven, waar het onderworpen is aan den tweeden dood. En dan moeten wij een juist inzicht hebben in de akeligheid van den dood: al is hij doorgang naar het eeuwige leven, hij blijft koning der ver- schrikking en hij blijft gewelddadige losrukking van al wat wij door onze geboorte van God ont- vingen.

En wij moeten zien de heerlijkheid van ons be- lijden: Ik geloof de opstanding des vleeschel.

Het eeuwige leven, dat Christus zal bereiden, is maar niet een vaag schimmenleven, maar in aan- sluiting aan ons leven van nu en in voleinding daarvan, een leven als compleet mensch, zooals God ons heeft geschapen.

Als wij deze dingen bedachten, zou dan het gebed niet vernietigvuldigen: „Kom, Heere Jezus, kom haastiglijk”.

En, als wij moeten sterven vóór Zijn komst, wij sterven dan in Zijn kracht, overwinnend den koning der verschrikking, en ondanks alles, wat daartegen schijnt te pleiten, geloovend: de verlos- sing des lichaams.

M.

M. Vr.

KERKELIJK LEVEN

Een „Calvinistisch Weekblad” en Van Dale.

Er is onlangs een „Calvinistisch Weekblad” ver- schenen, van welks geboortegeschiedenis wij liefst zoo weinig mogelijk zeggen. We zouden er zelfs geen woord over gerept hebben, indien de redactie niet ons blad in haar verhalen over zichzelf had betrokken. Nu zij evenwel dit gedaan heeft, is het voor haar verantwoording, dat wij iets moeten ant- woorden. Zoo sober mogelijk.

Het blad maakt het mij op één punt gemakke- lijk. Sprekend over „polemieken” constateert het or- gaan, dat er „met dat begrip” allerwonderlijkst omgegooid wordt. Inderdaad: dat ziet men on- middellijk, als men nr 1 en 2 van bedoeld orgaan op dit punt vergelijkt.

Maar de redactie grijpt nu naar Van Dale, woordenboek der Ned. Taal, en laat hem zeggen, wat polemieken is.

Het zij zoo. Wij vinden Van Dale geen zóo groote autoriteit, maar ieder zoekt zijn stof op zijne wijs.

Wij voor ons wilden evenwel, dat de Redactie nu ook eens Van Dale had ter hand genomen, wan- neer het de Reformatie-kroniek... verhaspelt. Zij laat in haar geheel één van haar redacteuren persoonlijk iets zeggen, dat de andere redactie- leden — met name via Van Dale — als onjuist- heid zullen moeten erkennen. Ze neemt dan dat persoonlijke woord op in een officieel woord der geheele redactie, die dus aansprakelijk blijft.

Welnu, die redactie laat den éenen redacteur zeggen, dat de Heeren Waterink en Tazelaar vol- gens door hem vernomen gerucht uit de redactie (blijkbaar) van „De Reformatie” „zouden treden”. En „beide Heeren antwoorden, dat het... ge- rucht juist was”. En zoo kwamen ze dan tot elkaar.

Jammer, dat de Heeren toen niet eerst Van Dale hebben geraadpleegd. Die zegt, dat „uittreden” is: „ontslagnemen als lid eener vereeniging”.

Welnu, zoo iets hebben de Heeren Waterink en Tazelaar nooit gedaan in de Reformatie-redactie.

Noch volgens Van Dale's, noch volgens mijn woordgebruik.

En daarom was dat gerucht onwaar. En is dus ook de historie hier onjuist weergegeven. En is door de redactie van het blad een onderzoek naar delicate verhoudingen, die haar aangingen, weg- gebleven. En daardoor een onmisbaar element in de beoordeeling van een deels publieke geschiede- nis aan de aandacht van nabije en verre toeschou- wers en medewerkers onttrokken. En „in eigen kring” de vrede heelemaal niet positief bevorderd.

Jammer, dat Van Dale niet ook den anderen keer is geraadpleegd. Er was anders wel reden toe. Want in de correctie van twee tendentieuze onjuiste pers-berichten, waarin gegadigden van dit blad een rol gespeeld hebben, is reeds publiek naar deze onjuiste terminologie heengewezen. Een zachte wenk, om niet met het begrip „uittreden” te „goochelen”. Men had dus dit artikeltje zichzelf en mij kunnen besparen.

Later meer.

K. S.

De „onkerkelijkheid” van Nederland. (I)

We stellen ons voor om, aan de hand van de uitkomsten van de volkstellingen van 1909, 1920 en 1930, eenige mededeelingen te doen omtrent de verdeling van het Nederlandsche volk over verschillende „Kerkelijke gezindten” en ook om- trent het gedeelte, dat zich rekent tot hen, die bij geen enkel kerkgenootschap of godsdienstige ge- meenschap willen behooren. Dat zijn de „onker- kelijken”, waaronder dus niet verstaan worden de menschen, die „niet naar de kerk gaan”, maar de menschen, die geen lid — zelfs geen dooplid — willen zijn van een kerk (of godsdienstige gemeen- schap).

Het is niet de bedoeling om over de beteekenis van de statistieken, die wij hopen te behandelen, veel te zeggen. Dr Kruijst maakt hierover in zijn bekende dissertatie: „De onkerkelijkheid in Neder- land” veel waardevolle opmerkingen. De tegen- stelling kerkelijk — onkerkelijk is uit den aard der zaak niet dezelfde als die van geloovig — ongeloovig.

Er zijn tot oordeelen bevoegde menschen, die de toename van de onkerkelijkheid niet zoo veront- rustend vinden, omdat h.i. in hoofdzaak slechts

diegenen niet meer zeer zwaar den. De groter, c- tistiek ha- stellen, o- kenden”. In die haar echt geschiede- van gezin- jaren gele- den, maar met de k-

We ge- provinci- tiende p- ook de Noord-Br- rijke con- aties daa- We heb- de Geref. de „Onke- groepen”. De vol- in de pub- door het- voorkom- ontleend. De hier- veel proe- in het R- hoort.

1909
1920
1930

1909
1920
1930

1909
1920
1930

1909
1920
1930

1909
1920
1930

1909
1920
1930

1909
1920
1930

1909
1920
1930

1909
1920
1930

1909
1920
1930

1909
1920
1930

1909
1920
1930

1909
1920
1930

De geg- De stij- komt ove- der Ned- centage e- voor zic- In de- het aant- „leden”

34) Russell, t.a.p. 182; Begbie, t.a.p. 106; Spoerri, t.a.p. 5.

35) Russell, t.a.p. 358—360.

36) Spoerri, t.a.p. 9. Vooral Oehler heeft in zijn werkje Angst? alle soorten van angst en in Wir Pharisäer alle andere misstanden en zonden in onze ziel tot hoogmoed herleid; zie ook zijn Vom „Dicken Ich” und seiner Hingabe.

37) Begbie, t.a.p. 15—16; 35.

38) Shoemaker, Realizing religion, 35; Laun, t.a.p. 206; G. van Wassenar, Een jonge Réveil-beweging, art. in Woord en Daad X, 13.

39) Oehler, Vom „Dicken Ich”, 17—18.

40) Shoemaker, De herboren kerk, 40—41.

41) Oehler, t.a.p. 36.

42) Idem, t.a.p. 33.

43) Allen, t.a.p. 131.

44) Shoemaker, De herboren kerk, 41.

45) Laun, t.a.p. 171.

46) Shoemaker, Realizing religion, 56, en verder 43—61.

47) Oehler, t.a.p. 33—36.

48) D. Paul le Seur, Von der neuen Oxford-Gruppen-bewegung, 9.

49) Russell, Een ding weet ik, 151.

50) Idem, Alleen voor zondaars, 68, 105.